

טור' ברוך (ברנרד) פירמן
75389

בן יהודית ויחיאל

נולד ב- 10.11.1927

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ד תשרי תש"ט 17.10.1948

במבצע "יואב" ליד נגבה.

פיינרמאן ברוך,

בן יהודית ויחיאל-מאיר, נולד ביום ט"ו בחשוון תרפ"ח (10.11.1927) בפריז, בירת צרפת. הוא התחיל את לימודיו בעיר- הולדתו והמשיכם בימי המלחמה במרסיי והשלימם אחרי השחרור בפריז וקיבל תעודת מהנדס/טכנאי רדיו. כן היה מומחה במקצוע הטלוויזיה.

ברוך היה ציוני מנעוריו וכשהגיעה אליו בשורת מלחמת-העצמאות עזב את ביתו ואת עבודתו והתגייס מיד במסגרת המח"ל (מתנדבי חוץ-לארץ). הוא הגיע לארץ בחודש מאי 1948, התאמן, צורף לחטיבת "גבעתי" ו"גולני" ועבר לנגב. כתב הביתה מכתבים נלהבים.

ברוך נפל במבצע "יואב", לפריצת הדרך לנגב, בקרב על גבעה 113 ליד נגבה, ביום י"ד בתשרי תש"ט (17.10.1948). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בכפר ורבורג. 17.10.1948

מבצע יואב בו נפל

ברוק פיירמן ל"א

מבצע 'יואב'

האות למבצע "יואב" ניתן ב-15.10.15. ביום זה בשעות הצהריים, יצאה שיירה עבירת מבצע לעבר הגב. עם הגיעה סמוך למשלטים הסורים החוסמים את הדרך לגב, נפתחה עליה אש. בתוך כ-2 שעות צבא ההגנה לישראל במיתקפה תוכנית ההתקפה נבנתה תקי ויצול נקודות

התודעה של מערך האויב, אשר לא נשתנה באותו ניכר מזה של סוף קרבות "עשרת הימים". המעור היה צמי שלוש רצועות: רפיה-אשדוד - בה ישבו כשתי חטיבות אויב; רצועת עזה-באר שבע-חברון-בית לחם ומבואותיה הדרומיים של ירושלים - בה ישבה "חטיבת המתנדבים", כשהיא מתגברת במיטפר יחידות קן הצבא הסדירה ורצועת הניתוק מג'דל-פלו'ה-בית גוברין - בה ישבה חטיבה מוגברת.

תוכנית ההתקפה כללה את המטרות הבאות:
א. השגת עלימות אוויריות על האויב.
ב. בידוד כל אחת מרצועות האויב מיתוקן ממקורות אספקתה.
ג. פריצת רצועת הניתוק והתחברות עם כוחותינו נו מגב, כתנאי הכרחי לשלבים הבאים של ההתקפה.

מטרות אלה הכתיבו את התוכנית הבאה:

א. חיל-האוויר יפתח את ההתקפה במהלומת אוויר מפתיעה על שדה-התעופה הקדמי של האויב ועל מטרות נוספות.

ב. חטיבת "יפתח" תתקע טרזי ברצועת הפיח-אשדוד בקירבת בית-חנון.

ג. גדוד הפשיטה של חטיבת "הנגב" יפעל על צירי האספקה של רצועה זו בקטע שבין עזה-רפיח-אל-עריש.

ד. חטיבת "גבעתי" תתקע טרזים ברצועת מג'דל-בית ג'וברין, האחד בקטע מג'דל-עיראק סואידן והשני בקטע פלוג'ה-בית ג'וברין.

ה. צוות קרב מורכב מגדוד שריון של חטיבת "הזקן" (יצחק שדה) וגדוד "באר-שבע" מחטיבת "הנגב" יפרוץ את הדרך לנגב בציר פלוג'ה - משמור הנגב.

בשעה 6 בערבו של יום 15.10, כשש שעות לאחר שהותקפה השיירה שיצאה לנגב, פתח חיל-האוויר את מבצע "יואב" בהפצצה מן האוויר על שדה התעופה באל-עריש. כן הפציץ את עזה, מג'דל ובית-חנון.

ההפצצה השיגה תוצאות טובות: חיל-האוויר המצרי הופתע, מיספר ממטוסיו נפגעו על הקרקע והעליונות באוויר עברה, איפוא, לידי כוחותינו.

בלילה שבין ה' 15 ל-16 באוקטובר יצאו יחידותינו לנעוץ טרזים ולחבל בקווי האספקה של האויב. ואלה הפעולות שבוצעו:

א. יחידות מגדוד הפשיטה פוצצו את מסילת הברזל בגבול מצרים שבין רפיח ואל-עריש.

ב. תקפו את מחנות האויב שב'עורף ומיקשו את כביש רפיח-חאן-יוניס.

ג. יחידות מחטיבת "יפתח" תפשו משלטים מול כביש עזה-מג'דל ממזרח ומצפון לבית-חנון.

ד. יחידות מחטיבת "גבעתי" תפשו משלטים ליד חירבת-מסארה משני צידי כביש עיראק אל-מושיה - בית ג'וברין.

כל הפעולות דגן הוכתרו בהצלחה ובבת אחת חל

במערך האויב מיפנה. רצועת אשדוד – מגדל הפכה
ל"כיס" ענק בו נכלאה החטיבה המצרית השנייה;
רצועת מגדל – בית ג'וברין "נתפרה" בצידה המזרחי
כשלב ראשון ליצירת "כיס פלוג'ה"; ורצועת
באר-שבע – חברון – בית-לחם נותקה מחברותיה
במערב.

עתה, לאחר ההצלחה הראשונה שבתקיעת
הטרומזים, הגיעה השעה לפרוץ את הדרך לנגב בציר
פלוג'ה – משמר-הנגב. מקום הפריצה שנבחר הפעם
כלל את עיראק אל-מושיה.

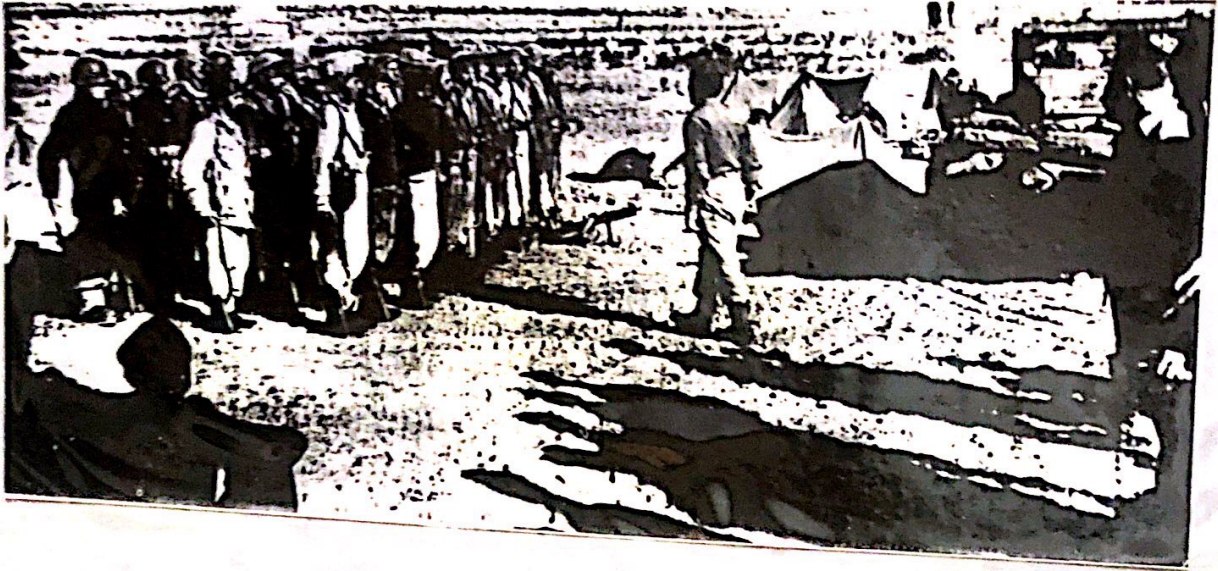
ב-16.10, בשעת בוקר מוקדמת יצא צוות הקרב,
שכלל את גדוד הטנקים של "הזקן" וגדוד
"באר-שבע" מחטיבת "הנגב", להתקפה על הכפר.
המצרים קידמו את הכוח, שנע בשטח פתוח והיה
גלוי לעיניהם, באש תותחים ומרגמות ובאש מק"ב
ותותחי נ.ט. ממוצביהם בכפר. משלט-הגשר המצרי
היכה בתוקפים מן האגף, ולא עבר זמן רב ומיספר
טנקים הוצאו מכלל פעולה ורבים מאנשי החי"ר
נפגעו. בלית ברירה, הוחלט על נסיגה והמאמצים של
העתודה, שהצטרפה לקרב, כוונו עתה להוצאת
פצועים ולגרירת טנקים נפגעים.

הכישלון

הכישלון בעיראק אל־מונשיה הביא את מטה החזית לכדי ההלטה, כי יש לשנות את תוכניתו ולפרוץ את הדרך לנגב בציר ג'וליס - צומת

עיראק־סואיך-חוליקאת - בריר.
המערך המצרי בסביבת ציר זה היה בנוי על שלוש קבוצות משלטים, בהן החזיק גדוד מצרי מוגבר ביחידות סעודיות, שישבו מצפון לצומת משלט 113 ומשלט 100 ותפקידם כלל, בין היתר: א. אבטחת הציר לכיוון צפון; ב. אבטחת משלט הצומת הצפוני ומשלט הצומת הדרומי; ג. אבטחת צומת משלטי חוליקאת, אשר תפקידם כלל את אבטחת הציר בכיוון דרום.

מיבנה זה היקשה על כיבוש כל הקבוצות בלילה אחד, ועל כן הסיל מטה החזית על חטיבת "גבעתי" לכבוש, בליל 16/17.10, שתיים מהן בלבד. ואלה הנקודות: הקבוצה הצפונית (משלט 113 ומשלט 100), והקבוצה המרכזית (משלטי הצומת). לא היה כל מקום לאשליה באשר לכובד המשימה, שכן המצרים היו נבונים ודרוכים, מאז פריצת הקרבות המתחדשת ב-15.10, ובמיוחד במקום זה שהיה מועד להתקפות. כל מה שניתן לעשות היה להפתיע בכיוון ההתקפה.

המחלקות את מרבית המשלט, אולם האויב בשטח שנותר היה עקשן והתנגד בתוקף במשך שלוש שעות המ"פ נאלץ, איפוא, להכניס לקרב את מחלקת העתדה שלו, שהכריעה את האויב סופית. אבידות האויב היו כבדות, אך גם לכוחותינו נגרמו אבידות ניכרות ביותר (30 נפגעים). האבידות בצידנו לא איפשרו לכבוש את משלט הצומת הצפוני, שניתק את הפלוגה משאר כוחות הגדה. למרבה הרעה נותק גם הקשר האלחוטני של הפלוגה עם מפקדת הגדה. זאת ועוד, יחידת "שועלי שמשון" שניסתה לפרוץ למשלטי הצומת דרך הכביש מג'וליס, לא הצליחה במשימתה.

התוכנית נבנתה, איפוא, בצורה הבאה: כיבוש משלט 113 ומשלטי הצומת, בהתקפת לילה עם סיוע מן העורף - בשלב ראשון, וכיבוש משלט 100 בשלב שני; חסימת כביש מג'דל-פלוג'ה ממזרח וממערב לצומת והטעיית האויב באשר לכיוון ההתקפה, על-ידי ביצוע הסחה מכיוון נגבה. כשעתיים לפני חצות ליל 16/17.10 הוצאה התוכנית מן הכוח אל הפועל.

לעומת זאת, התנהלה הפעולה לכיבוש משלטי הצומת שלא בהתאם לתוכנית, ועלתה לפני הניצחון בקורבנות רבים. מלכתחילה תיכנן הכוח לתקוף את משלט הצומת הצפוני ואת משלט הצומת הדרומי בעת ובעתה אחת, כל אחד על-ידי מחלקה. אולם, תוך כדי תנועה ולאחר פיצול המחלקות ליעדיהן, נתגלתה המחלקה אשר עמדה לתקוף את המשלט הצפוני לאויב, שישב במשלט הדרומי. לכן, החליט מפקדה של אותה מחלקה להסתער על המשלט הדרומי שלא בהתאם לתוכנית. אמר ועשה. לאחר קרב רימונים פרוץ הכוח למשלט. אז התברר כי היה זה דבר בעיתו, שכן המחלקה "חמקורית", שנועדה לכבוש את המשלט, נתקלה בגדר סבוכה ובאש מקלעים בינוניים ולא היתה מבקיעה דרכה, אלמלא הסיוע הבלתי צפוי של המחלקה האחרת. בתום הקרב הקשה כבשו שתי

הפעולה החלה בהרעשת מרגמות כבדות של חיליה התותחנים בקצב איטי, שחיפתה על תנועת היחידות מג'וליס לעבר יעדיהן. משהגיעו היחידות לשטחי היערכות והודיעו על סיום היערכותן, הצטרף אל החרעשה גם כוח אש של תותחיישדה ומקלעים בינוניים. חצירשעה לאחר מכן, ב-23.00, בהתאם לתוכנית, נתפשה גבעה 103, שממערב למשלט 113, כבסיס אש. מיד לאחר מכן פרצה, בשני גלים, פלוגה לאחור קרב פנים אל פנים קצר.

מטה הגדוד, שחשש כי יקשה על אנשי הפלוגה במשלט הצומת הדרומי להחזיק מעמד בחיותם מכותרים, נתן למפקדה הוראת נסיגה. אולם, מפקד הפלוגה השיב לו, כי כיוון שלא יוכל להוציא את הפצועים יחזיק במשלט, במשך כל היום-העומד להפציע ועד ליל המחרת.

במהלך היום שלאחר מכן, ה"17.10, ניסה האויב לסלק את כוחותינו ממשלט הצומת הדרומי. הוא הפציץ, איפוא, והפגז את המשלט ואת משלט 113 ואף נערך להתקפה עליהם בשריון והגלים. מכיוון מגידל, היא אשקלון של היום.

אחי חלך מן השדה

כבדך אכור

ואני חשתי שמה חלואי יתבדה
והתחלתי מיד את כצציו לספור
ואחי שותק.

אחר חיטטתי בכיסי הסכין

ומצאתי איספלנית שבה כיתה.
ובאלויה שוקה את שניה
תחת לציוך של כרחים.
ואחי שותק.

אל התרתי את הצרוך

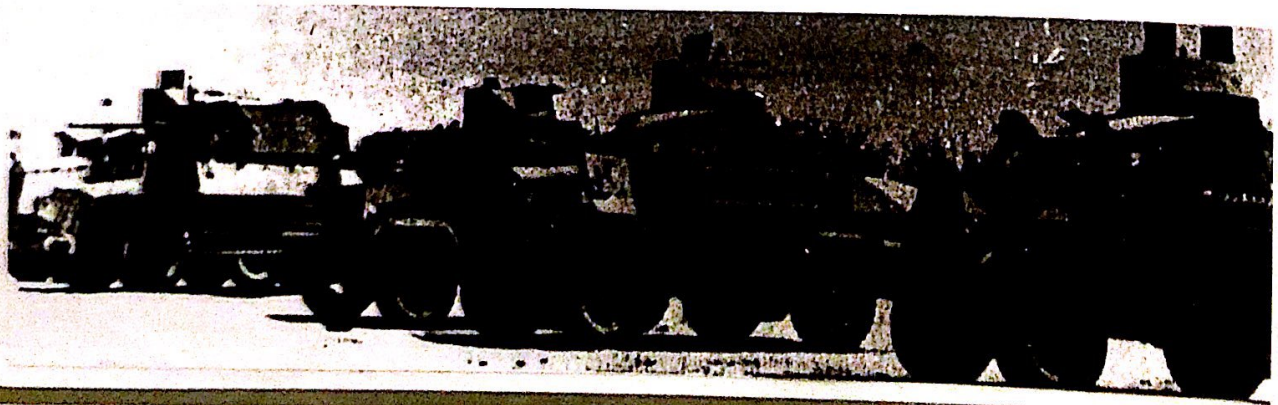
והוצאתי חפציו, לכך אחר לכך.
הידד, אחי, אחי הדיבור,

הנה מצאתי אותותי!
הידד אחי, אחי הדיבור
אסיר לאוה פנע!

ואחי שותק .

ואחי שותק .

ודאו מן האדמה לואק.

ברוק פיינמאן ז"ל

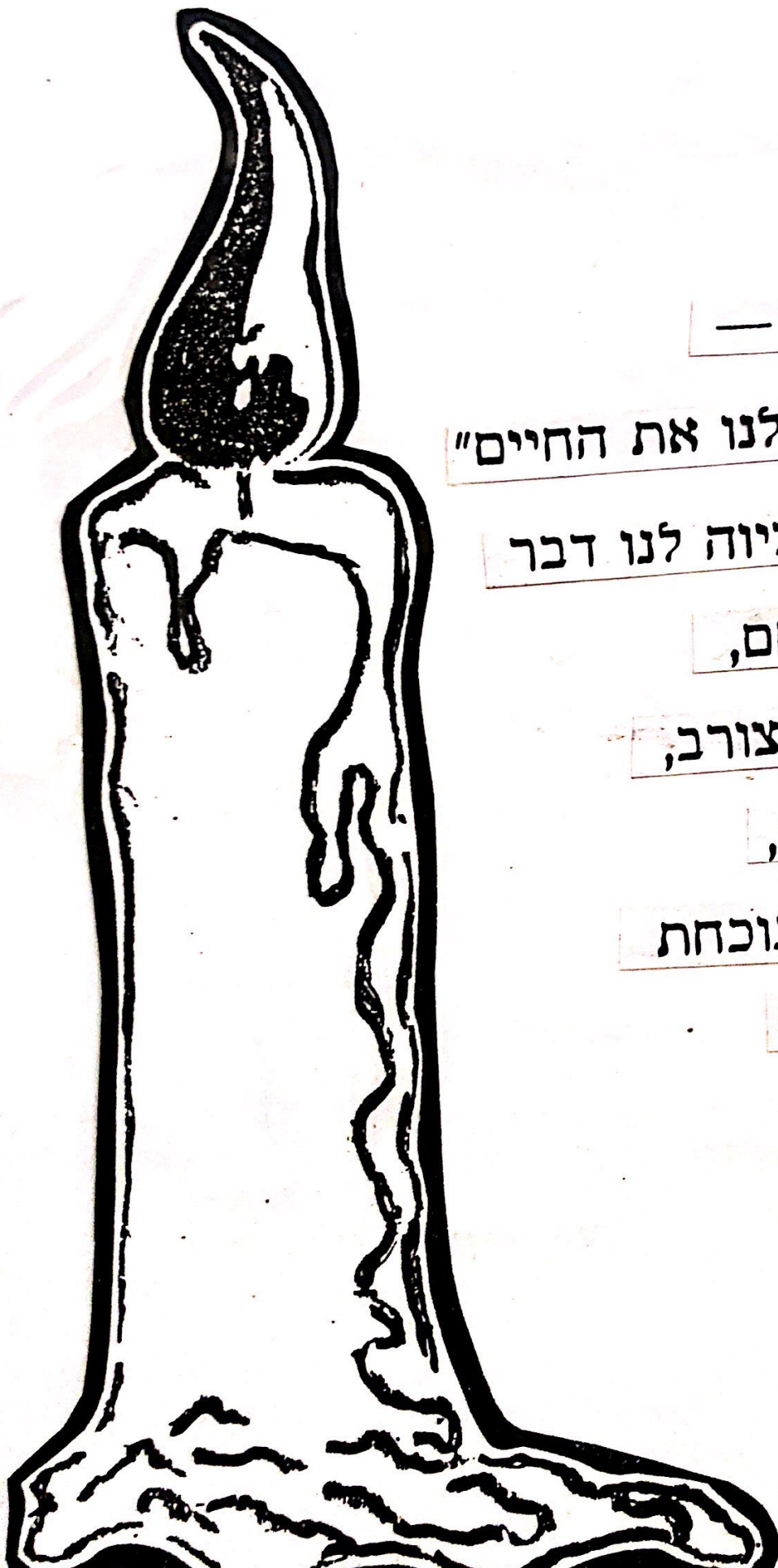

אברהם פיינמאן ז"ל

כח"ל

עשה לך רב

ב"ח"ל

אלוהים —

"כמותם ציוו לנו את החיים"

אך הוא לא ציוה לנו דבר

חוץ מזכרון חם,

מכאב עמוק וצורב,

מחיוך שנעלם,

מנוכחות לא נוכחת

מעלבון צורב

ומכאיב

ומכאיב

ומכאיב